

svarsfri, naar blot den foreløbige Lov i formel Henseende stemmer med Grundloven, betyder i Virkeligheden, at han kan bruge Grundloven ganske, som han vil, uden Hensyn til, om det maa siges, at der i hans Brug af den foreligger et Misbrug eller ikke, og den betyder fremdeles, at saalænge Rigsdagen ikke er samlet, kan Ministeren foranledige en foreløbig Lov udfærdiget, selv om han er fuldt ud vidende om, at han aldrig i Livet vil kunne faa denne Lov vedtagen af Rigsdagen. Denne Opfattelse forudsætter, at den foreløbige Lovgivningsmyndighed efter Grundlovens § 25 i Virkeligheden er en Lovgivningsmyndighed, hvorved der ikke behøver at tages noget som helst Hensyn til, hvorledes Rigsdagen, naar Sagen bliver den forelagt, hvilket jo skal ske, vil stille sig. Det er en Opfattelse, som jeg ikke tror, ret mange nu omstunder ville dele, og som jeg, hvis den bliver fastholdt, tror vil være en meget betydelig Anstødssten for Gennemførelsen af dette Lovforslag.

Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) opkastede det Spørgsmaal, om ikke den almindelige Straffelov er tilstrækkelig. I en Henseende var det ærede Medlem selv paa det rene med, at den ikke er tilstrækkelig, i en anden Henseende, nemlig med Hensyn til Beskrivelsen af Lovovertrædelserne, mente han derimod, den er tilstrækkelig. Jeg tror dog, at hvis man vil gennemgaa det foreliggende Lovforslag og f. Eks. sammenholder § 11 med Straffeloven, vil man finde en Række Afvigelser og Uoverensstemmelser mellem de to Love, som medføre, at adskillige Ting, der efter Forslaget ere straffbare, ikke vilde kunne straffes efter Straffeloven.

Det ærede Medlem mente fremdeles, at der var en Uoverensstemmelse mellem § 1, hvor det siges, at almindelig borgerlig Straffelovs Bestemmelser ere anvendelige ogsaa paa Ministres Forbrydelser i deres Embedsforhold, for saa vidt der ikke i denne Lov er foreskrevet strengere Straf, og Bestemmelsen i § 7 om, hvad der skal ske, naar Straf af Embedsfortabelse skal omsættes til en anden Straf. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret i denne Opfattelse. Meningen med den foreslaaede Bestemmelse i § 1 er selvfølgelig den, at for saa vidt der forekommer Handlinger, foretagne af Ministrene, som baade falde ind under en eller anden Bestemmelse i Straffeloven og under en Bestemmelse i den her foreliggende Lov, da skal den strengere Bestemmelse anvendes, hvorimod det Tilfælde, som det ærede Medlem an-

førte, som visende en Uoverensstemmelse, ikke angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt en Handling er strafbar eller ikke, men derimod angaar Spørgsmaalet om Omsætning af en Straf, hvor den principalt foreskrevne Straf ikke kan komme til Anvendelse. Altsaa, paa det Omraade ser jeg ikke, at der er nogen som helst Uoverensstemmelse.

Om 4de Stykke af § 7 skulde være for strengt, er naturligvis noget, jeg skal henstille til nærmere Forhandling. Jeg tror det dog ikke; jeg tror ikke, der kan tænkes noget Tilfælde, hvor en Minister, naar han blot selv vil og følger med sine Sager, ikke i rette Tid skulde kunne sikre sig Bevis for, hvem Ansvar for den paa-gældende Handling paahviler. Jeg tror derfor ikke, at man paa nogen Maade vil gaa for vidt ved at vedtage § 7, 4de Stykke, i den Skikkelse, hvori det foreligger. Imidlertid er det jo noget, man kan forhandle om. Og hvis det ærede Medlem skulde være i Stand til at paavise noget Tilfælde, hvor denne Bestemmelse kunde indeholde en Faldgrube for en Minister, skal jeg naturligvis være den første til at søge at faa denne Faldgrube fjernet eller i alt Fald faa den saa stærkt tydeliggjort, at der ikke bliver nogen Fare for at falde i den.

Hvad det ærede Medlems Besværing om § 1, 2det Stykke, angaar, saa synes det mig ganske klart, at naar man vil have vor Grundlov overholdt som Grundlov, saa er man nødt til at opretholde den Anskuelse, at en Lov, som strider imod Grundloven, er Nul og ugyldig, og at den Minister, der søger at opretholde en saadan Lov ved at handle efter den, derved paadrager sig Ansvar. Hvis man vilde holde paa, at en Lov, som blot i det Ydre fremtraadte som en behørig vedtagen endelig Lov, skulde opfyldes, saa vilde deraf jo komme til at flyde, at hvis f. Eks. en Minister — det er jo kun et Tankeeksperiment; jeg tænker, han vanskeligt vilde kunne komme dertil — foranledigede et Aktstykke underskrevet af Kongen, som udgav sig for at være en endelig Lov, men som slet ikke var vedtaget af Rigsdagen, saa vilde enhver senere Minister kunne rette sig efter den uden at paadrage sig noget Ansvar. Eller tænker man sig det Tilfælde, at Loven ikke paa behørig Maade er vedtagen af Rigsdagen, at den f. Eks. i det ene Ting kun er undergivet en Behandling eller lignende, saa vil Forholdet være det samme. Jeg mener imidlertid, at den Minister, som vilde handle efter en saadan Lov, vilde paadrage sig Ansvar.